

M. Fehérvári Judit

Pessoa szorongásnaplójából

a Lengécsillapító

hiányod vércöreimben fennakadt rács
és örökre befalazott önmagamba
hogy nem tudtál az élők között maradni
a világot a holtak szemével nézni
első kézből kapott információ sokk
de minden irányból fülelni a Holdat
bagolyhuhogás melyet magadon szűrsz át
forgács árnyék mi belehull a porba
ordítanék de meg nem bomlott elmém még
lengécsillapítót szerelt fájdalomra

a Tengely

a tengely dadogni kezd és nyikorogva
könyörög új versekért ragokért szegény
nem tudja hogy az Úr keszkenője éppen
most hull alá követve az angyalok útját
a csodálat mégis elmarad elkésett
már a szó is bedeszkrátatott rabságban
a siratóasszonyok torkában dadog
eget hasít a fájdalom tengelye és
bent reked nincs áhítat hallgat a zsoltár
én mégis látom a beszélő nyelveket

a Tajték

a parti szél ma engem ünnepel és a
hat esztendeje kimondott lusta szavak
őserdejébe tévedek mint a bűvár
aki ma a mólónál vesztegel arra
várva kétszer szülessen Zeusz combjába
varrva extázist örületet kormos gyászt
hozva látod Álváró milyen az élet
hajóm még mindig a nagy utazásra vár
nyomában üres palackok bor és halál

az Árverés

magamba bújok és kiköltöm önmagam
kitöltött tér antik vitorlás avar és
gyöngyhalászkok tenger mólók sirályének
kagylók füvek szárazon és vízen élők
vivát az élőknek vivát a holtaknak
csatákban elesettnek leigázóknak
peregjen a dob Lisszabon egén tátong
a félelem reményt hinteni nem sok ok
van már de tenger a tenger és bensőmben
lázongnak álvalóságok vérkörei
midőn elárverezem maradék hitem
az ismeretlen hétköznapi jövőnek

a Felhők

Lisszabon egén röpködnek országmentő
gondolataim összebeket ácsolnak
Álváró csuklóira és bokáira
keresztet fonnak egy szétrobbant galambra

ma minden felhő felhőbe burkolószik
megfesteni őket elfogynak szavaim
aláhullani a Mindenség vizébe
Isten pálcája minden teret áthat

elégedett vagyok a békesség átölel
szájpadrólásomból előtörnek nyelvek
és megértem a szelek fecsegéseit
vírusok halálok temetések íze

de nem tudom lefordítani sorsom
eljövendő keserűit soha többé
és lehet nagy király vagyok ki elbukott
a legközelebbi felhőn az ég szélén